

Hoofdstuk 1

De deuren van de trein maakten een sissend geluid toen ze opengingen. Ongeduldig wachtte Lynn tot iedereen was uitgestapt. Er leek geen einde te komen aan de lange rij passagiers die de trein uitkwam. Normaal gesproken zou Lynn het wel leuk gevonden hebben om iedereen te observeren, maar nu dacht ze maar één ding: niet huilen! Ze haalde haar neus op en probeerde aan iets anders te denken dan aan het gesprek dat ze zojuist gehad had.

Eindelijk kon ze instappen. Ze plofte neer op de eerste vrije stoel die ze maar kon vinden. Het was erg rustig in de coupé. Pas toen viel het plastic op het raam haar op. Ze was in de stiltecoupé beland.

Ze rommelde in haar tas, op zoek naar zakdoekjes. Hè, wat vervelend, net nu ze ze nodig had, zat er geen pakje in haar tas. Wel vond ze haar telefoon. Er waren een paar appjes binnengekomen in de vriendenappgroep.

Jaay, ik heb de rekentoets gehaald! Nu het examen van school nog en dan kan ik volgend jaar beginnen. stond er op het beginscherm.

Dat was van Rachel, wist Lynn, nog voor ze de afzender had gezien. Toen ze het bericht bekeek, zag ze dat Thomas, Nikki en Maurits haar al een felicitatie hadden gestuurd.

Aarzelend typte Lynn een berichtje. Natuurlijk was ze

wel blij voor Rachel, maar het zou zo fijn geweest zijn als zij ... Niet aan denken nu!

Kort nadat haar appje was verzonden verscheen boven in het scherm de melding dat Rachel aan het typen was. *Bedankt allemaal! Zeg Lynn, hoe ging jouw toelatingsexamen? Weet je al wat meer?*

Lynn slikte. Ze kon natuurlijk niet doen alsof ze het niet gezien had. Met een zucht begon ze te typen.

Het ging bagger. Ze zagen te weinig ontwikkelingsperspectief. Ben niet toegelaten :(

Meteen kwam er een reactie van Rachel: *Nee, dat meen je niet! Balen!*

Balen ... dat was nog zacht uitgedrukt. Ze had haar volledige toekomst gezet op het conservatorium. Het was haar grote droom om een opleiding te volgen die helemaal op muziek gericht was. Maar nu ...?

Haar telefoon trilde. Een appje van Nikki, maar niet in de groepsapp.

Lynn, wat erg!!! Zal ik vanavond even langskomen? Dan neem ik wel chocola mee.

Lynn glimlachte. Typisch Nikki, ze stond meteen klaar om haar te helpen.

Als je wilt en kunt, graag. Moet jij niet leren voor je toetsen dan?

- Havo 4 is een eitje, dat weet jij ook nog wel ;) Ben er rond een uur of 7. Nu weer aan het werk. Hou je taai!

Hou je taai. Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Ze had zich in geen tijden zo ellendig gevoeld.

Intussen had ook Thomas gereageerd op haar bericht over het toelatingsexamen.

Wat ontzettend balen! Kan je het nog ergens anders proberen, Rotterdam ofzo? Je ging nu toch naar Utrecht?

Ze had zelf ook even aan die mogelijkheid gedacht, maar de voorbereidingen voor de toelatingsexamens begonnen al in april. Natuurlijk kon ze zich nu niet meer aanmelden voor Rotterdam. Had ze nu maar naar Pim geluisterd en zich bij allebei de scholen aangemeld! Maar ja, zou ze daar dan wel toegelaten zijn? Of zouden ze daar precies hetzelfde zeggen?

Denk niet dat het zou helpen, ik ben gewoon niet goed genoeg.

Lynn sloot WhatsApp af en opende de Spotify-app, maar drukte 'm al snel weer weg. Ze had er helemaal geen behoefte aan om muziek te luisteren! Ze wist dat het geen enkele zin had om terug te denken aan het gesprek met de toelatingscommissie, maar haar gedachten gingen er automatisch naartoe.

'Je speelt wel aardig ...' De woorden staken nog steeds, zelfs de vriendelijke glimlach van de oudere vrouw had geen verschil gemaakt. Natuurlijk wist ze toen meteen dat ze niet was toegelaten. Eigenlijk had ze het tijdens het spelen al aangevoeld. Ze had zich ook zo slecht voorbereid! Het afgelopen jaar had ze weinig tijd besteed aan muziek maken. Eerst omdat haar verkering met Simon alle tijd opslokte. Toen het uit was, moest ze keihard werken om haar gekelderde cijfers weer op te halen. Dat was

aardig goed gelukt en hoewel het nog een paar dagen duurde voordat ze de uitslag van haar examen zou horen, was ze er bijna zeker van dat ze geslaagd was. Ze zuchtte diep. Alles bij elkaar was het dus niet zo gek dat ze niet was toegelaten.

Het trillen van haar telefoon zorgde ervoor dat ze opschrok uit haar gedachten. *Inkomende oproep: Maurits van Groningen* stond er op het scherm. Haar hart maakte een sprongetje, zoals het wel vaker deed als ze een berichtje van Maurits kreeg. Maar nu belde hij haar zelfs! 'Hoi', zei ze, zo enthousiast mogelijk.

De man tegenover haar wierp haar een verstoorde blik toe. O ja, ze zat in een stiltecoupe. Ze bedacht zich geen moment, pakte haar spullen en liep naar het balkon in de trein.

'Ja, ik ben er nog. Ik zat in de stiltecoupé!'

Op het balkon was het zo'n herrie dat ze Maurits bijna niet kon verstaan, dus liep ze de volgende coupé in. Eersteklas. Nog maar verder doorlopen dan. Eindelijk vond ze een plekje in een tweedeklascoupé waar ze niet stil hoefde te zijn.

'Hèhè', zuchtte ze in de telefoon. 'Ik zit.'

'Druk in de trein?' vroeg Maurits.

'Behoorlijk. Maar nu zit ik en mag ik gewoon praten.'

Maurits grinnikte kort. 'Hoe is het?' vroeg hij vervolgens op serieuze toon.

Lynn haalde haar schouders op. 'Gewoon. Gaat wel', zei ze kleintjes.

‘Daar trap ik dus niet in’, kwam Maurits’ reactie. ‘Ik ken je langer dan vandaag. Vertel maar hoe je je echt voelt, stort je hart uit!’

Ondanks alles glimlachte Lynn. ‘Nou ... dat zal ik je niet aandoen. Maar het gaat niet zo goed.’

‘Dat snap ik.’ Maurits bleef even stil. ‘Weet je waar het aan lag? Ging het examen sowieso niet goed of heb je die conclusie getrokken nadat ze vertelden dat je niet was toegelaten?’

‘Mmm ... Het examen ging echt slecht. Ik heb een fout gemaakt bij het uitzoeken van de stukken. Er zat een stuk bij dat ik niet zo heel goed kende. En als je de afgelopen drie weken niet meetelt, heb ik het laatste jaar erg weinig geoefend.’

‘Zou het echt verschil gemaakt hebben?’ wilde Maurits weten. ‘Ik bedoel ... je appte dat je bent afgewezen omdat ze te weinig ontwikkelingsperspectief zagen. Zou meer oefenen dat hebben veranderd?’

‘Geen idee. Feit blijft dat ik het te weinig heb gedaan.’

Maurits zuchtte hoorbaar. ‘Jij verandert ook niet hè? Altijd maar jezelf de schuld geven!’

‘Het ís toch ook mijn schuld? Ik ben toch verantwoordelijk voor de hoeveelheid tijd die ik achter de piano doorbreng? Ik heb die muziekstukken toch niet goed gespeeld?’ Lynn probeerde zonder stemverheffing te praten, ze zou het niet fijn vinden als iedereen in de coupé kon meegenieten van haar gesprek.

Maurits was altijd zo makkelijk. Bij hem leek alles ook

gewoon aan te komen waaien. Goede cijfers, zonder toets of iets dergelijks toegelaten tot zijn droomopleiding ...

‘Lynn Leeflang’, zei hij vermanend. ‘Misschien had je meer kunnen oefenen. Maar dat is geen garantie dat je dan wél zou zijn toegelaten, dat snap je toch wel?’

‘Misschien niet’, was haar reactie. Helemaal van harte ging het niet, maar het was mogelijk dat Maurits gelijk had. Zoals dat wel vaker het geval was. ‘Maar goed ... Ik heb geen idee wat ik nu moet gaan doen.’

‘Bij het juiste station uitstappen’, zei Maurits droog. ‘Dat lijkt me wel het handigst.’

Lynn lachte even. ‘Dat bedoel ik niet. Met mijn leven.’

‘Tja, daar vraag je wat. Misschien is het een idee om daar nu nog even geen antwoord op te willen hebben. Neem even de tijd om dit te verwerken.’

Lynn verwachtte nog een plagende opmerking na deze laatste suggestie, maar Maurits zweeg.

‘Dat zal ik doen’, beloofde ze, maar ze meende het maar half. Natuurlijk moest ze snel een beslissing nemen over haar vervolgstudie, het was tenslotte al juni!

‘Echt doen hoor!’ zei Maurits streng. ‘Dan ga ik ondertussen zorgen dat de yoghurt weer wordt aangevuld. M’n pauze is voorbij. Ik spreek je snel weer!’

‘Is goed! Succes!’

Hè, ze voelde zich nu toch een stuk vrolijker. Wat was het fijn om vrienden als Nikki en Maurits te hebben, die wisten precies wat je nodig had!

Het was al bijna etenstijd toen Lynn thuiskwam. Papa en mama waren als enigen in de kamer en keken haar gespannen aan. Lynns lip begon te trillen. Wat zou het gaaf zijn als ze nu kon zeggen dat ze toegelaten was! Ze wilde iets zeggen, maar er zat zo'n grote brok in haar keel dat ze niets kon uitbrengen. Vechtend tegen de tranen schudde ze haar hoofd.

Meteen waren mama's armen om haar heen.

'Meisje toch', zei ze enkel.

Alle tranen die ze zo hard geprobeerd had tegen te houden, kwamen eruit. Mama wreef troostend over haar rug. 'Hoe kwam het?' vroeg mama, maar Lynn kon alleen maar haar schouders ophalen.

'Papa, mama ...' Het opgetogen stemmetje van Niels bracht Lynn in de werkelijkheid terug. Ze maakte zich los uit haar moeders omhelzing en keek naar haar broertje van zes.

'Waarom moet Lynn huilen?' vroeg hij verbaasd.

Lynn wist niets te zeggen. Wat begreep Niels nu van toelatingsexamens?

'Lynn is een beetje verdrietig', antwoordde mama. 'Dus je moet de komende dagen maar extra lief voor haar zijn, goed?'

Daar leek Niels tevreden mee te zijn. Hij begon enthousiast te vertellen over het kinderfeestje waar hij voor was uitgenodigd.

Lynn was blij met deze afleiding. Ze begon haar tas uit te pakken. Ze legde snel alle muziekboeken terug in de kast

naast de piano. Daar zou ze dus echt nooit meer in kijken!
Of nou ja, in ieder geval de komende weken niet.

‘Ik ga nog even naar m’n kamer, hoor!’ zei ze daarna, zo luchtig mogelijk, tegen haar ouders.

‘Goed’, zei papa. ‘Roos zei net dat we over een kwartier kunnen eten.’

‘Oké’, reageerde Lynn, als teken dat ze het gehoord had. Toen vertrok ze naar boven.

Eenmaal aangekomen op de slaapkamer die ze met haar zusje deelde, keek ze besluiteloos rond. Roos had haar bed vanmorgen niet opgemaakt, merkte ze tot haar ergernis. Wat zou het heerlijk zijn als ze geen kamer meer met haar hoefde te delen. Maar daarvoor moest ze wel gaan studeren, dus een opleiding vinden. Dus zou ze maar meteen een begin maken met zoeken. Wat maakte die belofte aan Maurits nu uit?

Ze liet zich op haar bed zakken en pakte haar telefoon erbij. Er waren weer een paar berichtjes binnengekomen, maar ze nam de moeite niet om ze te lezen. In plaats daarvan opende ze internet. Haar vingers bleven even boven het schermje zweven. Waar zou ze naar gaan zoeken? Plotseling kreeg ze een briljante ingeving: als ze nu eens een beroepentest deed, zou dat meteen helpen bij het zoeken van de juiste opleiding! Haast enthousiast typte ze *beroepentest* in en begon met het invullen van de vragenlijst.